

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

791

Hely

Idő

1922

Személy

Szerző:

Cím: *Bjelobaba Mária*

Novella a régi Pestről

Forrás:

Ma Este

III. évf. 21. sz.
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Bjelobaba Mária Novella a régi Pestről

Jób Dániel, a Magyar Hirlap rendőri riportere izgatottan kiabálta a telefonba:

— Halló! Szerkesztőség? Van egy szenzáció... igen... adhatom?... hát gyilkosság... gyilkosság a javából... Egy Bjelobaba Mária nevű amolyan hölgynek az éjjel ismeretlen lettes elvágta a nyakát... szeméyleírás nincs, mindössze egy

Képek a régi pesti Vurstliból:
Anna, az óriásbaba

adat talán... borotvált arcu... és igen... gumiköpeny volt rajta. Kész? Szolgája, megyek ki a helyszínre.

Délben a rikkancsok teleordították a várost Bjelobaba Máriával, egész Pest ezen a gyilkosságon izgult és másnap a rendőrség letartóztatott egy sereg embert, akik elég könnyelműek voltak borotváltatni az arcukat s ráadásul gumiköpenyt hordtak. A letartóztatottak mind az artisták közül kerültek ki.

Csak az artisták hordtak gumiköpenyt, akkortájt különben is rendőri gyakorlat volt minden gyilkosság után letartóztatni az artistákat. A hosszú Gerőt, Ujvári Károlyt és a többieket azután nyolc napig vallatták a rendőrségen a gumiköpeny miatt, végül kényszeredetten sajnálkoztak és azt mondták: *bocsánat, tévedtünk.*

A Bjelobaba Maria gyilkosát később se találják meg, de a pestiek már nem törődtek ezzel, újabb események nyomultak előtérbe; megjelentek Pesten az első négerek, a kitűnő Johnson és Dean, akik Ósbudavárában angol kuplékat énekeltek és dzsiggeltek. Főként dzsiggeltek. És Pest másnap már csak angol kuplét énekeltek és harmadnap csak dzsiggelt. Dzsigg-láz volt, dzsigg-őrület. Akadtak fanatikusok, akik az utcán dzsiggeltek. Minden kerskedőseged dzsiggelt. Komoly öregurak, mezitlábás utcagyerekek lelkesedéssel verték talpukat a földhöz és boldogan mosolyogtak hozzá.

Kint a korzón az emberek utána fordultak a néger Johnsonnak és a fehér és francia Dean Dóranak. Egyenesen imádták a kettőst s mellettük észre sem vették Carola Ceciliát, a Fővárosi Orfeum nagy-szerű énekesnőjét. Pedig a művésznő kellőképpen gondoskodott arról, hogy a közönség figyelmét minduntalan magára vonja. Szép nagy nő volt, s szép nagy botrányok tették híressé a nevét. Hirte-len tünt fel, s amikor feltűnt való-ságos udvar támadt körülötte és a hosszú évek alatt, amíg változatlanul uralkodott itt férfiszívek és va-gyonok fölött, jó pár ezer hold földet és rengeteg udvarlót fogyasztott el, köztük a híres bácskai ná-bobot. Carola nem ivott mást, csak pezsgőt. Este, ha bevégezte az or-feumban a számát, felkerekedett

társaságával és hajnalig pezsgőzött. Nagyon szerette a pezsgőt. Éjjel pezsgőzött, délelőtt próbált, délben kikoccizott a Stefániára, délután... délután is el volt foglalva, este énekel az orfeumban s utána megint pezsgőzött. *Husz évig csinálta ezt Carola Pesten.*

Ha Carola értett a reklámhoz. Friedmann bácsi. Ósbudavár volt igazgatója, még jobban értett hozzá. Friedmann bácsi leszerződ-tette Ósbudába Madge Perryt és Little Tich-t és kis ponnilovak huzta kocsin hozatta be őket a pályaudvarról. A bájos angol szub-rett és a pompás angol komikus ugy vonult be Pestre, mint holmi exotikus fejedelem. Még kíséret is akadt a Friedmann bácsi jóvoltá-ból. Ötven jelmezes férfi halagott a kocsi után.

Este tolongott a publikum... *Fregoli*, az átváltozó művész. az amerikai *tingli-tangli* Carmen Cita. Ennek a szilajul táncoló fekete nő-nek melegen tapsolt a közönség. *Elnézték neki, hogy eou bankizaz-gató a napokban önquikos lett motta.*

Egy páholyban feltűnt *Beöthy* László alakja.

— Még csak harminc éves... — mondta valaki és nézte Beöthyt —

még csak harminc éves és már a *Nemzeti Színház* igazgatója.

A Beöthvével szomszédos páholyban vakító eleganciájú, nagy briliánsokkal díszített barna arcu ur ült. Olyan kelő és hideg volt, mint egy albán fejedelem. Pedig nem volt albán és nem volt fejedelem. Főpincér volt az Orient-

ben. Ugy látszik, szabadnapja van ma. Most odahajol egy ragvógó szépségű hölgyhöz. A hölgynek gyönyörű Tizian-haja van s szédtősen elegáns. *Freystädter* Flóra. Legendákat tudnak róla és regényeket tudnak róla. Azt mondják, szerel-mes az albán fejedelemnek nézett főpincérbe. Persze, a főpincér nem egy szimpla főpincér. Egy Adonis

Képek a régi pesti Vurstliból:
Lucia, a szakállas hölgy

si házinyomda 1923

s' amellet elegáns, akár a walesi herceg. A briliánsokat is ennek köszönheti.

— Hallotta az operaházi bot-ránvt? — kérdezik egymástól az emberek.

És mesélik az operaházi bot-ránvt. Az Opera gáláns intendánsa, akiről mindenki tudja, hogy a szer-ződések aláírása előtt következet-sen fölcsólitja a hölgyeket: „mü-vésznd, látogasson me a lakáso-mon”, szóval az intendáns, a *csak a testemen keresztül intendáns, M K.-át*, az új primaballerinát is a szokott körümenvek között akarta szerződtetni, mire a primaballerina lármát esapolt, a láрма eljutott az egyik redakcióba és most mindenki nevet az intendáns. Nem bosz-szankodnak: nevetnek.

Eldoadás után egy köruti kávéház veseasztalánál élénken tárgyalkák a napi eseményeket. A veseasztal ve-zére Márkus Géza építész. törzs-tagjai Ujházi Ede, Kallós Ede szob-rász, a fiatalok közül Bródy Sán-dor, Molnár Ferenc, Kemény Si-mon, Jób Dániel, Tarján Vilmos. Gvilkos viccek születnek és vesznek startot itt, mindenki sorra kerül, mindenkit kiveséznek. Ebben a pillanatban Miss Mary Halton-

ról, a *Magyar Színház* vendégművésznőjéről beszélnek. Miss Halton a *Gésák* című operettben kápráztatja el a pestieket. Szép, szőke angol leány Miss Halton, szerelmes bele az egész börze. Nem egy börzianer: az egész börze. Miss Halton azonban nem törődik a börzével, az ismert bankvezérnek nyújtja a pálmát...

Vitatkoznak, viccelnek, évődnek a veseasztalnál. Egy borzashaju fiatalember megy el mellettük, nagyot köszön és felmegy a karzatra. Még csak a karzatra, mert a borzashaju tehetséges fiatalemberről egyelőre csak kevesen tudják, hogy *Karinthy* Frigyesnek hívják.

A körutról vidám beszélgetések zaja szűrődik be, a boldog pestiek most jönnek ki a színházakból. Az *Ocskay brigadérosnál* és a *János vitéznél* voltak. Jókedűek, gondtalanok, dudolgatják az imént halott melódiákat...

...A Magyar Hirlap szerkesztővégeinek telefonja éktelenül berreg.

— Halló! Szerkesztőség?! Itt Jób beszél. Van egy szenzációm! Az Aradi-utcában az éjjel meggyilkoltak egy hölgyet...

Régi, jó, boldog, békés Budapest.
